

Döbrentei Kornél

Néma S.O.S.

Kisida Elek professzor úr nyolcvanadik születésnapjára, szeretettel: Kornél

A szeretet nem mindig nyájas, olykor érdes,
az őszinteség néha gyötrő, de nem mérgez,
a könyörtelen tisztaság kiirtja a járványt,
mint gyerek-halálok foganása a pesti járdán,
a vagányan brutális torlaszok,
csak a rengeteg vérrel pácolt eszme nem halott,
arasznyit mindig előbbre ráng,
s hirtelen erővel virrad fel: molotovkoktél-láng,
megviláglik, az Ember, nem csak alja mocsokra szánt rész-teremtés,
olykor makulátlan is, mint fényesre kifent, liturgikus kés.

Aki számos hullást látott – rútat is –, az el nem vénhedett,
tudva tudja ki, kire emelt irtóztatós kezét:
sarjadásnak indult ifjú testek: egymásra stószolt farakások,
eláradt rajtuk sistergőn a méasztenger,
fertőző a szabadság, hát így táplálták őket anyatejjel,
aki ezt látta, próbatételre elszánt,
mikor pegazusával magyar ugart kezdeni szánt:
jellemben, mint a feltámadó honvédsereg,
Rákóczi, Kossuth, Don, 56, megannyi temetőbe terelt,
okosan önérzetes nyáj, ritkán delelt
a dicsőség húsében, örökletes farkasvakság, mi becsületén foltot ejt.

Szenvtelenek, haszonra idomított nemzet-irtók, tanuljátok meg ti is,
ha valahol érvényes, itt igen, a Gloria Victis!
A száj pengényi, jajszó, sikoly elapad,
a fájdalom bevésődve a génekben van, lesz és marad,
aki életigenlésre fölesküdt,
földi lény, égi küldött?
Két végéről égeti a gyertyát, abból a televény,
keserves tapasztalás, onnan csírázik a remény.

DÖBRENTAI KORNÉL (1946) költő. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Egybegyűjtött versei *Tartsd meg a sziklát* (2008) címmel jelentek meg.

Boldogság, hol a te kék madarad?
Míg tojásaidon ülsz,
puskák célkeresztjén csücsülsz,
te szegény,
így maradj meg keresztény!

Viharok szaggatta tölgy! A fák állva hallnak meg.
Közhely, ettől igaz, noha kétes,
mert minden önként gáton maradás: néma S.O.S.
A szútól fölemésztve lassan roskadnak le megkísértői az égnek,
megélve évgyűrűik örvénylő forgatagát,
a létakarás mámoros szédületét adják tovább.
Az elhivatott gyógyító nem dezertál,
tisztá forrásból mágikus ereje, nem szennyezi korom-pernye, sár,
miként a tiédet sem Bátyám, rendíthetetlen állsz,
béklyóként ideköt vér, lélek,
emelkedés: az anyaföldre süllyedés,
akkor is, ha éppen úrbakancsban a Holdon jársz,
se pénz, se posztó ,
se önelégült koncosztó,
hiszed, eltéríteni nem tud,
s ama tengelyig-rossz szekér egyszer a kátyúból kijut.

Igen a fák! Hiába, hogy derekukban fűrészfogsor kéjeleg,
tán elég lenne egy érintés, hogy kidőljenek,
de mégse! Túl számításon, szándékon,
túl az önmaga gyászába fúlt lomb-árnyékon,
itt még mélység-egészségükben a gyökerek,
sátántartós-idő is kevés, amíg a mérreg lekereng
s elveszti erejét, kimerül a dózis, nem állékony.
A kidöntés elindul, ám a hősi elesés
meg nem esik, a hadfiak hada nem mállékony,
rendre földre visszaparancsolt élet a Teremtés.

Csemetékre várok, mikor növekednek újak,
hogy hűséget leveledző ágaik alá bújjak,
vagy őrizőn eléjük kiálljak, mint cselekszed te is Bátyám,
ez nem olyan harc, melyet tankokkal vínak,
s vakmerőn-hetyke lovasrohammal, kardot rántván,
a végzet az, amelyet párbajra kihívnak.

Szeplőtelen havon síelsz, Atyaisten,
a lélekzés kevés, hogy kimerítsen,
példát mutat Veled a Fentvaló,
főként ha adatik talpad alá némi hó:
megszoktad, völgybe le, aztán hegymenet,
előtte minden zuhanás rettenet,
suhansz, merész vágóban, élőben is eleven,
a síelés Néked angyalszárnyakat terem,
nem látszik, nyílt könnyedséget mímelve, vagy suttyomban
temérdek történelmi súlyt cipelsz, Trianonokkal tetézt batyudban.

Léted, halál ellen fölesküvés, Feladat,
őrlódsz kíméletlen malomkövek alatt,
hol a vak nyomtatoló is mindig lisztet jár,
immár nyolc évtizede hajszolod magadat,
ám az eskü örök, nem, mint az óra, le nem jár.
Innen a kikezdhetetlen, szikár
örökifjú alak, a tömény tudás szétváj,
honnan a hited, hogy elbírd: az Ember a legbüdösebb salak,
honnan bizodalmas kérésed Istenhez: engedd Uram, olykor, kijavítsalak.

Én a talmi, emberből gyúrt holmi,
honnan tudnám ezt a rossz szekeret jó irányba tolni,
miként lehetne az apokalipszis lovait nemesb munkára fogni,
kényszerüljenek önként egyfelé, egy rúd mellé szokni!

Inkább fortélyosan hétfelé szakítani?
Ez volna az új hungarikum, ezt kéne tanítani?

Ideje volna már bevallani,
fülünkben túlteng a történelmi hallali,
tizenöt millió magyarból az éhező gyerekek,
elgyötörten igyekeznek túlnyöszörögni e dalmenetet,
néhányan halljuk, innen a Miatyánkon, az ártatlan kórus hogyan bög,
Uram, add meg nekik a mindennapi kenyeret,
kívüli-bévuili kondér-körüliek pofáján kiüt a gög;
harsánykodnak, túlüvöltik magukat,
nem hallják az életért esengést, mit elnyom a vandál,
neszekkel működő kaparókanál,
akik rendre elsikkasztják a kivajúdíható jövőt,
akik bandája a nemző felmenőkbe pusztítón belelőtt,
akik nem számoltak el Isten, önmaguk és a magyarság-maradék előtt,
szavakban ős szkíta törzsökösként harcolnak:

„igen, nemzeti érdek szaporodni”,
szavalják, de nem szavatolják a feltámadást,
lelepleződik titkolt karaktere arcuknak,
szájuk, amit kifröcsög hang-halmaz, szatocs-bóvli,
lépes mézzel bekent ígéretés a ráadás.

Tengernyi a balfogásunk, s járul hozzá mennyi minden más,
eljöhetne ide akár a Messiás,
itt kéne megigazulásra kényszeríteni a világot,
mely nemcsak nekünk, önmagának is bűnről bűnre hágva ártott,
sorsunk ezért szakadatlan hátba támadás.
A kiagyalók és az elkövetők hizlalt ülepét korbáccsal kéne mintásra szaggatni,
eltökélten, naprakészen verni bottal, nem fölakasztani,
míg elő nem bukkan a testnedvekben bujkáló lelkiismeret:
emberek, vérszívó élősködők aranykorának immár véget vessetek!

Ennek a botnak két vége van, összeforrasztani jó még üzenet?
Majd lobogó kerülhet rá: nem hamvakat, hamut éleszt, de tüzeket!

Az ország-kirablás gennyedző gócait, együtt a szövödményes ínséggel,
mint egykor a sarlót s kalapácsot, vágd ki feltáró szikéddel,
más nem marad, sem elrettentő, sem megtartó, sem ártó,
csak az Ítélet s a szenvedés térképe: a háromszínű vászon,
készen, még mindig vérben ázzon,
nem számít ki, tízen- vagy nyolcvan éves tartja,
csak fel, nem petyhüdhet el, Isten lehe lobogtatja.

Ha tenyerük kosara nem üres ereklyetartó, fölvirít belőle a zászló,
és tudja meg ama Vörösmarty-szólította Nagyvilág,
a magyar piros-fehér-zöld nem egynyári virág.